

[Svend Højslev]

været mindst 90 mandater bag. Men disse resultater får naturligvis ikke regeringen til at løse på den stramme økonomiske politik. Derfor er der også lagt op til besparelser på finansloven på 7,7 mia. kr., således at det udgiftspolitiske måltal på 245 mia. kr. kan holdes, og jeg tror, at det vil lykkes.

Det er ikke sikkert, at det er alle regeringens forslag, der kan gennemføres; regeringen er klar til at forhandle, men måltallet skal holdes. Finanslovsforslaget for 1992 er baseret på forventninger om en bruttonationalproduktvækst i 1992 på 2,5 pct. og en vækst i den private sektor på 3,2 pct.

Et af vores væsentligste problemer er, at erhvervslivet ikke har været i stand til at forøge indtjeningen og forøge beskæftigelsen i det omfang, der kunne have været ønskeligt, hvis vi skal dække de store udgifter til overførselsindkomsterne.

Vi er vel alle optaget af, at vi ikke ødelægger et godt socialt sikkerhedsnet. Vi er måske nok nogle, som er sådan indstillet, at vi synes, at den enkelte bør have et lidt større ansvar for sin egen situation på visse områder. Derfor bliver vi nødt til at se på hele overførselsindkomstområdet, og de, der eventuelt vil modsætte sig det eller lægge hindringer i vejen, tjener efter min mening ikke samfundets interesser.

Men vi skal gøre mere end det: Vi skal stærkt appellere til erhvervslivet. Det er også derfor, regeringen fortsat foreslår en række forbedringer for erhvervslivet, eksempelvis bedre afskrivningsregler og en række andre skattemæssige forbedringer, men vi burde generelt kunne gå langt videre her. Regeringen ønsker at styrke erhvervsfremmeindsatsen ved at foreslå, at der etableres en uafhængig erhvervsudviklingsfond med en kapital på op mod 2 mia. kr., der skal kunne yde risikovillig medfinansiering af især små og mellemstore virksomheder, af forskning og udviklingsaktiviteter samt af markedsudviklingsprojekter. Regeringen har ligeledes igangsat et 4-årigt eksportnetværksprogram.

For yderligere at hjælpe erhvervslivet ønsker regeringen, at det økonomiske og handelsmæssige samarbejde med Østeuropa udbygges. Regeringen ønsker en forøget indsats på uddannelses- og forskningsområdet, og jeg kunne fortsætte. Altså en lang række af initiativer, der skal holde maskineriet i gang.

Det er derfor trist, når vi her i Folketinget ofte glemmer at tænke på, hvad erhvervslivet kan bære af byrder. Hermed er ikke sagt, at det ikke er naturligt, at erhvervslivet bærer sin del af arbejdsmarkedsomkostningerne, men jeg vil gerne nævne, at jeg synes, det er helt urimeligt, at man vil belaste erhvervslivet med en CO₂-afgift. Lad os dog vente, indtil det bliver gennemført som en EF-ordning.

Jeg synes også, det er godt, at vi her i Danmark er forud på miljøområdet, men lad os vente med at lægge nye store byrder på erhvervslivet, indtil vi ved, om det er de rette krav, vi stiller. Også her må vi se på, hvor meget erhvervslivet, herunder landbruget, kan bære, inden vi slår for meget i stykker. Det, jeg gerne vil sige, er, at der må være en balance mellem indtægter og udgifter, og at der er behov for en omlægning af statens udgifter; vi må prøve at gøre borgerne mere omkostningsbevidste.

Når det er sagt, vil jeg også nævne de fornuftige overenskomster, der via arbejdsmarkedets parter bliver gennemført, og hvor finansministeren flot viste vejen. Det har betydet, at vi fortsat kan have en lav rente, en lav inflation og en fast kronopolitik. Det er min opfattelse, at arbejdsmarkedets parter på alle områder er mere ansvarlige over for samfundøkonomien, end Folketinget er.

Jeg synes også, det må siges, at det, man oplever, uanset hvor man kommer i verden, er, at den danske lønmodtager er den mest effektive arbejdskraft, man kan få. Ligeledes ligger sygefraværet på langt de fleste virksomheder under andre landes statistikker.

Desværre er vores problem i Danmark for tiden den store arbejdsløshed, men jeg bliver nødt til at gentage, hvad der ofte bliver sagt: at det er i erhvervslivet, vi skal finde de ønskede arbejdspladser, og at det først og fremmest er i eksporterhvervene. Jeg vil ikke bruge tid på at fortælle, at der for tiden er en stærkt positiv udvikling specielt i eksporterhvervene; det ved vi alle. Men en stigende indtjening i erhvervslivet skulle gerne omsættes i nye og flere arbejdspladser, og det gøres bedst, uden at pengene kanaliseres igennem statskassen.

Finansloven for 1992 er den sidste, før det indre marked bliver en realitet. Det er derfor glædeligt, at det er lykkedes langt hen ad vejen at tilpasse vores punktafgifter og lovgivning i